

SETMANARI ILUSTRAT, DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferència al deşarrollo de la vida teatral de Catalunya

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
Fora ciutat » 2 »
Los suscriptors del interior reben las obras del
: : : : : folletí encuadradas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2^{on} (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.
Los números atrassats son al mateix
: : : : : preu y sense folletí : : : : :

S' ha presentat

De repent. No pot precisarse cóm ha sigut, pero la vritat es que ja fa uns quants dias que 'l tenim aquí.

Mes *aquí* ja no pot ser. Calculin, al mitj de la plassa de Catalunya.

L' ensenyan per la modesta cantitat de 25 céntims de pesseta, pel mateix preu d' una cajetilla de las dolentas.

El hombre salvaje ó el hombre primitivo, com més los agradi, que aixó també es una de las moltas cosas que no 'ns precisan. Lo més justet que com á verídich se dona, es que 's un home feréstech, cassat fa uns dos ó tres anys, no s' ha pogut averiguar si va ser á Turkestan, ó á l' India aprop del Himalaya ó entre Vallvidrera y Sant Cugat del Vallés; no s' hi amohinin... ¡fa tant temps!..

Bé, ¿que va de serio que no l' ha vist algú? Diu que ja hi ha anat tothom. Sia com se vulga, de totas maneras ja 'n deuen estar enterats, porque la prempsa de casa, fa dias que be dedicantli més espay que no á l' actual guerra de Cuba.

Com que no 's parla d' altra cosa... ja veurán, atenguin una miqueta:

* *

A l' eixida de casa.

—¿Que ja l' han anat á veurer?

—Sí, aquesta tarde; pero vaja, no es pas lo que m' havían aponderat.

—¿Qué diu ara? ¿Qué no s' ho ha mirat bé? ¿Qué per ventura no es una estranyesa una mena de home tan pelut com aquell?

—Ay santa cristiana... com se coneix que no ha vist al de casa, per dintre...

—Ni ganas.

* *

A la Boquería.

—Creguim que talment sembla art de brui-xeria. Miris, aquí al voltant, per poguer presentarse un xich ab decencia, hi porta com una pell de be. ¿Y sab quina lley de calsat gasta?

—Lo cunyat diu que no va poguer ficsarshi porque á terra li tenen tot plé de palla.

—Donchs miri, gasta un calsat igual que 'l que dú 'l dimoni dels pastorets.

—¡Ay! ¡Jesús, María y Joseph!

* *

Al mitj de la Rambla.

—Vaja jo opino que n' haurían tret lo mateix partit y s' haurían estalviat una pila de mals de cap, si haguessin anunciat qu' ensenyaban á *Joan Gari en las montanyas de Montserrat* ó al *pare Adam avans d' arrencarli la costella*.

* *

A dintre la barraca.

L' HOME FIERA.—Ah! aaa... a...

L' HOME QUE HO EXPLICA.—... *fue cogido entre Siam y la China Asiática por el gobierno de aquella nación, por medio de una comisión gero-glifica...*

UN QUE S' HO ESCOLTA. (Tot anantsen).—Vaja, *alante*.

Dos que 'n surten.

—Sabs que aquesta gabia no m' inspira confiança.

—Veurás, per aixó hi ha 'l *domador*.

—Es que la del lloro de casa es molt més reforsada.

A la reixa del Circo Ecuestre al dematí del incendi de la barraca.

—Vaja, que de tots modos aquest animaló té molta sabiduría. Perque aixó que diu un diari, que al adonarsen que se li calaba foch á la barraca va obrir ell mateix la gabia y va venir aquí á demanar aussili... va ferho com una *persona qualsevol de nosaltres mateixos*.

Al Bolsín.

—¿Y dihen que 's tan estrany?

—Molt; consideri, te las mans com las nostras, els peus com els nostres, brassos, camas, esquena, pit, tot igual com nosaltros.

—Home, donchs, ¿en qué 's diferencia?...

—En que de la cara no més se li veu el nas, y cregui que aixó 'l desmereix una mica, perque també 'l té igual com el nostre, fins á mi va semblarme un nas conegut.

Entre dos que s' han entaulat.

—¡Oh! Y diu que no més se manté de tronxos y patatas.

—Que vols que 't diga, á mi 'm sembla que si el duyan á una fonda, á la d' Europa per exemple, ben pregadet, ben pregadet, encara 's menjaría un bistech *ab forquilla* y tot.

Entre xicots que van á estudi.

—Cada dijous quan aném als banys á la Barceloneta ne veig de més peluts.

Al teatro durant l' entreacte.

—Be n' hi vist d' estranyesas per aquets barracons; *la mujer cañón, las ratas sabias, la niña partida, la mujer eléctrica, la cabeza parlante*... ¡uy! que 'm se jo... pero aixó del *hombre salvaje* no ho havia sentit anunciar may.

—Home, be 's te d' anar variant.

En un Ateneo.

—Jo 'l tancaria en un Asilo, procuraria educarlo tal com si 's tractés d' una criatura, li aniria inculcant tots los refinaments ab que conta la civilisació moderna y... qui sab!... qui sab!... si ab constancia...

—No sé perque 'm sembla que, per conseguir lo que desitjan, ne sortirían més barato y més depressa, ab una navaja, unas estisoras y un bon fadrí barber.

Y aixís per l' istil, ficanthi cullarada tothom, la cosa ha anat creixen de tal manera que aquets dias no 's parla de res més.

Si n' ha portat de gresca aquella visiteta del salvatge á las Redaccions dels diaris locals. Perque observin que alló va fer l' efecte d' una metxa.

Jo ja ho veig; un salvatge que fa visitas es lo colmo de la bona educació.

Lo cert es que ja hi ha tingut d' intervenir la autoritat y 'm sembla que aviat, si la cosa segueix aixís, será qüestió de substituir al salvatge per algun *gigante bejarano, la patum de Berga* ó alguna altra estranyesa de més novetat y menos perill d' interrupció. La qüestió es aprofitar la efervescencia y ara aixó está que bull, y aquestas cosas passen depressa.

Ja veurán com aviat ni 'ns recordarém més del salvatge, ni sabrém ahont ha anat á parar, y referent á n' aquest assumpto, no hi haurá res millor que exclamar com aquell municipal:

—*Señores, no ha sido res.*

J. XIMENO PLANAS.

A...

Tot fullejant un dia un llibre d' un autor molt reputat que grabats hi havia, n' hi vegí circh, y casi juraría que son historia de lo teu passat.

En lo primer s' hi veyá á una nina d' ulls negres que somreya molt joyosa al costat del seu promés, y ab tó amorós li deya:

—Fins á la mort no t' olvidaré més.

Lo según figuraba la mateixa nena que 's casaba ab lo jove que avans juraba amor, y, ell, que ab foll deliri la estimaba, de tanta ditxa li bategaba 'l cor.

Lo tercer, ja era un xich més diferent; en un saló amoblat molt ricament la nina dels ulls negres assentada ab posició indolent, acariciaba á un vell tota embobada.

Lo quart feya tristesa: Aquell vell tan cinich y viciós que la enganyá estant ab son espós, de sa casa la treya ab la fiera de qui despatxa á un gos.

Al veure 'l quint, la sanch se 'm va glassar; la que deixá al marit abandonat, descalsa, bruta, ab trajo destrossat y ulls molls de tant plorar, ¡al públich demanava caritat!

Que aquella dona 's deya Margarida tan sols me resta dir: y, quan lo títol del llibre vaig llegir vegí que deya: «*La mujer perdida*». Ara tu, si vols, recorda 'l teu ahir.

FRANCESC COMAS.

Pessigollas

—Las sebas—diu un—fan plorar los ulls.
—Y 'l fum del tabaco igualment—respón un altre.
—Y 'ls «pan y toros» també—afegeix un tercer.—Lo pare no pot veurer que 'n porti que no 'm clavi una pallissa.

—¿Reparas quin sol fá?
—No me 'n parlis!... Com crema!...
—Mira; á casa pera fer lo menjar, ni menos eneném foch.
—¿Y donchs? ¿Que 'l feu al sol?
—No; es que fa tres setmanas que 'ns alimentém de pa tot sol.

Un gandúl á una dona:
—¿Li agradan las festas?
—Segons qui me las fa...

LAMBERT ESCALER.

Festa de barri

—Y donchs, Xateta, ¿que no n' hi cargolarém cap d' aquellas tant remenadas?

—¡Ay! A quí diu xata aquest frega embuts?

—Bé, dona, per xó no t' enfadis; aixó es una caricia; si de tot lo bé de Deu de la teva persona, precisament lo teu nasset es lo que més me inspira.

—Sí, sí; bé prou que 's veu qu' avuy está inspirat; pero en quant á poder ballar aquest vespre vosté, tant de perdut; ja 'm sembla que tindrà de contentarse escoltant la cobla del ceguets, tot mesurant americanas y despatxant paperinas d' anís.

—Ves quants me 'n promets; deixau corre; avuy es la festa del barri y l' amo, 'l senyor Benet, vol que tothom se diverteixi, inclús jo, ni encare qu' ell tinga de posarse detrás del taulell.

Endevant, ja tením la cusidora y 'l mosso taberner de plantó. Ells si que se la passen fresca; anéuloshi al darrera, y en tant tots los vehins s' escarràssen y suan pera deixar en son bon lloch la fama que 'l barri té guanyada per l' ornato y bon gust de las sevas festas.

Las donas clavan banderetas y penjan sarrells y bombas; los homes plantan arbres y guarneixen ponts de rama... No, enguany si que aquest carrer donará gust de veure.

—Vegi, senyora Agustina, porti l' olla de las pastetas que clavarém aquets llargandaixos.

—Matilde, las pastetas demanan. No sé ahont d'intoni t' entaforas.

—Vosté, Gracia, fassi 'l favor de las pastetas...

—¡Uy, Jesús!

—¡Reyna santíssima!

—¡Y are! ¿Qué passa? ¿Qué es lo que hi ha?

—Las pastetas...

—¡Cóm!

—L Galant, lo gos del senyor Benet, se las ha menjadas!

—Ay, lo grandíssim poca vergonya.

—Vamos, que aixó ja es massa atreviment.

—Miratel, es aquí; apedreguéulo, matéulo!...

—Oh, bé, poch á poch; fa el senyor Benet acostantse al grupo de las donas enfurismadas. La autoritat del digne taberner es reconeguda de tothom, alló, una especie de Martínez Campos en iniciar y organizar festas de barri, y aixó fá que sigan sempre acatadas ab respecte las sevas ordres.

—Poch á poch—torna á dir;—si 'l Galant s' ha menjat las pastetas, jo pago las que s' hajan de menester; pero cuydado en insultarme 'l gos. Heu de saber que aquesta bestia es de costúms morigeradas y de sentiments lo més humanitaris que trovarse puga.

—No, per xó ja es una vritat.

—Sí, ab aixó sí que 'l senyor Benet te rahó: no hi vist animaló més decent y pacífich.

—Donchs mirin, á mi no m' agradan las bestias, mes si una ha d' esser franca, quan veig al Galant me 'l menjaría á festas.

—Vaja, es lo mateix que á mi 'm passa.

—Y creguim que s' ho mereix. Aquella mirada tant viva, aquella inteligencia; no més li falta parlar, perque, vamos, hi han bestias que semblan personas.

—Y vice-versa.

—¿Qué dius, Quico?

—Que 'l pirotécnic ha dit que de bengalas vermellas no 'n té, han d' esser blavas ó verdas.

—Jo 't flich! ¿Qué s' ha figurat aquell tros de cóniam? ¿Qué 's creu que la festa del nostre barri es una sortija de noys? Anén á una altra part y desde avuy deixém de serli parroquians.

—Senyor Benet, la gabia dels coloms que deixarém anar demá al punt de fer salva, queda ja llesta.

—Los dos archs triomfals están acabats.

—Los ceguets de la cobla ja son á can Pinsa, que sopan.

—Y las rodas y las piulas tot está á punt.

—Donchs bueno; á posta de sol las tronadas d' ordenansa, y després á qui més divertirse puga...

—Bo! ¿Qué 's tota aquella munió d' allí? Oh, y fins sembla que hi ha algú que plora.

—¡Senyor Benet!

—¡Ay, señor Benet!

—¡Sant Antoni!

—¡Verge del Carme!

—¡Bé! ¡Y are! ¿Qué 's aixó? ¿Qué ha succehit?

—Una desgracia horrible! Al Galant li han donat la bola!

—¿Cóm la bola?

—Sí, senyor, sí; espetarnega, acaba de morir-se!

—¡Oh!...

—¡Ah!!...

Alguns vehins piadosos portan á pes de braços al pobre Galant, que 's trova en las últimas ansias de la mort.

—Pero ¿cóm pot ser? ¡Deu meu! ¿Cóm pot ser, si de bolas ara no 'n donan?

—Potser que las pastetas li hajan fet mal.

—¡Ca! no senyora, si eran de casa; en Pepito aquest dematí mateix las ha fetas. Escolta, Pepito, fill meu, ¿ab quina farina has fet las pastetas? Dígaho, fill meu, dígaho. ¿No las has remulladas tu?

—Zí, zeñola; ab la falina que hi havia zota la ayguela.

—Ay grandíssim! Alló era arsénich! Lo polvo de matar ratas!

—Arsénich! Vet aquí com pateix la pobra bestiola!

—No, no pateix pas gens ara. Mirin, ja ha acabat de morir-se.

Lo senyor Benet s' arrenca 'ls cabells, la seva

cara sembla un torrent de llàgrimes, y 'ls vehins tots, ajenollats al voltant del cadávre, la ajudan en aquell concert fúnebre. De prompte, l' honrat taberner s' aixeca, s' aixuga 'ls ulls, para 'l singlot, y adoptant una actitud solemne, diu dirigint-se al públich:

—*Señores: par los motivos del presente duelo, queda suspendida la función hasta mañana.*

Los apesarat's vehins no aculleixen l' intimació ab un aplauso perque no es del cas, pero se inicia al moment un desfile y cada hu fa cap á casa seva, menos compungits de perdre la funció de la vetllada que de la trista mort del Galant.

—Ay, senyora Agustina! Ab tant desitj que esperavam lo vespre! Pobre Galant! Quí ho havia de dir! Míril com ha quedat!

—Sí, filla, sí; ¡tanta vanitat! ¡tanta enveja! Y ja veu lo que som en aquest món.

JOAN RIBAS PUIGVERT.

NOSTRES PINTORS

BALDOMERO GALOFRE

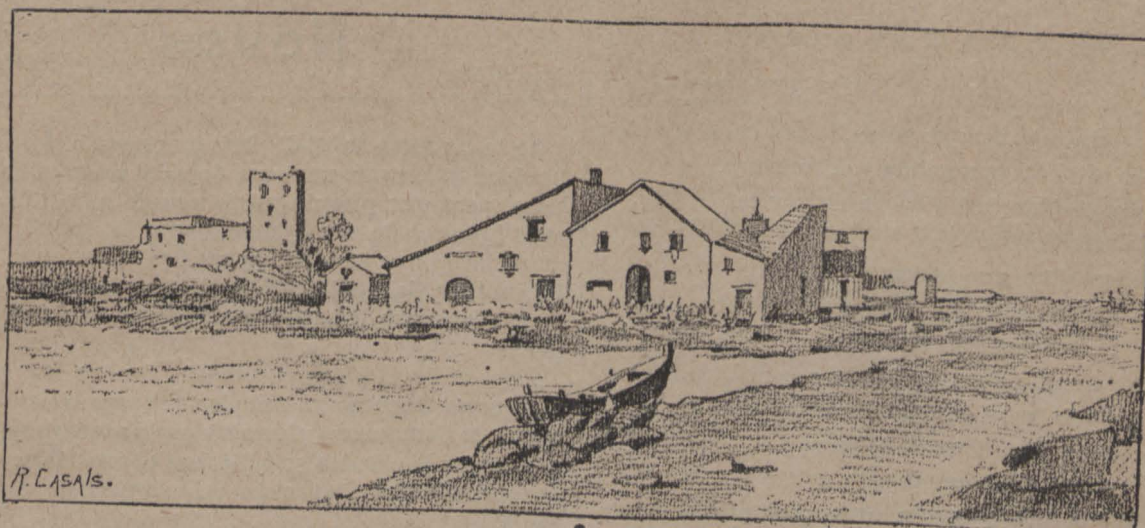
La boja

Voreta la mar,
 bell cim d' una roca,
 á una pobre viuda
 s' hi veu á tot' hora.
 Tothom la coneix
 de la vila tota,
 tothom la coneix,
 li diuen la boja.
 Ab greu desconsol,
 sumica la pobra,
 sumica plorant
 y plora y més plora...
 Las onas gegantas,
 que á sas plantas roncan,
 son volgut espós
 van furtá en mal' hora.
 Per xó sempre 'ls diu,
 ab veu rugallosa:
 —Tornéume l' amor,
 tornéume las onas,
 tornéume botxins
 de ma ditxa tota;
 sols meu sempre ha estat,
 may ha sigut vostre.
 Y apar li contestan
 ab sas veus asprosas:
 —Massa l' estimém;
 massa amor 'ns porta;
 horrible tempesta
 nos féu d' ell senyoras,
 lo jorn que sa nau
 s' esberlá en las rocas.

Semblantli sentir
 aquestas respostas,
 febroseca, un día,
 bramulant com monstre,
 tot diguent:—Ja vinch,
 mon espós, ma gloria.—
 se llensá á la mar
 del cim de la roca.

—
 Las veus del onám,
 van ser sas absoltas;
 un llit de coral
 va trobar per fossa.

JOAN RIBAS CARRERAS.

VISTA DE SALOU

¿De quié es la victoria?...

I

La batalla ha finat; després de una terrible lluyta en contra dels enemichs de nostra pàtria, quedan tan sols com á recort de ella un munt de ferits y de cadavres que s' extent per la planuria. Al lluny, molt lluny s' divisa encara los darrers soldats del exércit vensut que fúgen á la desbandada després de la més humillant de las derrotas.

Lo planyívol toch de una corneta s' óu encara, y juntantse ab los darrers jays! y sospirs dels agonitzants soldats, fa més tétrich aquell quadro de desolació y ruina.

Entorn de una magnífica pessa de artillería se troba reunit tot l' Estat major del exércit victoriós discutint calurosament sobre cada un dels fets de aquella memorable jornada.

—Cal dir—diu un—que general com lo nostre n' hi han hagut pochs desde que la pàtria es pàtria. ¡Quin valor! ¡Quina táctica! Sens ell aquesta campanya era perduda.

—No 's deu oblidar al Estat major que ab tant acert ha secundat los seus plans—afegeix un altre— donchs la victoria es deu tant al general com á nosaltres mateixos.

—Ni al que va dirigir la maniobra—pensá un tinent que s' ho escoltava, en tant que un pobre soldat mal ferit apretaba encara en sa má convulsiva la metxa encesa que havia servit per fer vomitar al canó la metralla ab que s' havia vensut al enemich.

II

Lo canó está á vessar com á mida preventiva. Dins d' ell té lloch una escena molt eloqüent, escoltemla.

—¿De quié sino meva es la victoria?— deya 'l canó.—Sens ma ajuda ¿cóm s' hauria dut á cap

una campanya tan gloriosa? Ningú pot duptar que á mi tant sols es deguda tal proesa.

—¡Calla! —respón la bala.—¿Quié ets tu per atribuirte la victoria? ¿Ets tu per cas qui arrasaba 'ls camps malmetent tot quan trobaba pel pas? ¿Ets tu que ha convertit en runas las trinxeras enemigas? Jo, sols jo só la única vencedora; meva es, donchs, la victoria.

—¿Teva? — exclama rihent la pólvora.—¿Qué haurías fet tu si jo no t' hagués donat alas per arrasar los camps y trinxeras de que 't vantas? Haurías permanescut oblidada en lo fons del parch d' artillería, no servint per rés. Cóntius, donchs, que la victoria no es de cap de vosaltres, y sí tant solzament es meva.

—Ni teva ni d' ells — contestá 'l misto.— O sino dígueu tu, pólvora. ¿Qué haurías fet sens la meva poderosa ajuda que 't dona la forsa de que disposas per trasmétrerla á la bala? ¡rés!... Canó, bala y pólvora, conjunt de materia inanimada, sens jo que vos dono vida no sou rés; jo soch l' únich vencedor.

III

L' exércit vensut s' reviscola y 'ls oficials de Estat major donan ordre de arreglar la batería.

—¡Apunten, foch!—diu un d' ells ab veu poderosa; mes al aplicar la metxa encesa al canó, un núvol de pas deixa escapar unas quantas gotas que impossibilita, tot mullantla, la forsa de la pólvora y la virtud del misto, restant lo canó mut y la bala sens acció dins ell. Llavors una gota de aygua li diu ab tó mofeta:

—Tota vostra forsa devastadora queda aniquilada al meu contacte. Tu, misto, y tu, pólvora, perduu ab ell vostre poder. ¡Ja veyeu com una sola gota de aygua aniquila vostre poder! Diheu, ¿de quié es la victoria?

Arreglat al catalá per LLUIS DE MARTORELL.

La veritat d' un proverbí

LEMA: Ciència dels vells.

«La rahó sempre sura»,
 en est mon de mentida y desventura,
 diu el ditxo; y á fé que no li manca
 la veritat més pura;
 es un ditxo que tanca
 l' experiència dels vells, per aixó dura.
 Si ho creus cosa fictícia,
 si en créureho veritat sentes recansa,
 quan te trobis en mans de la justícia
 la rahó posarás en sa balansa,
 y veurás ab sorpresa
 que la rahó, que *sura*, quan poch pesa.

JOSEPH ALADERN.

Servey de fora

SABADELL.—En lo teatro dels Campos, dijous de la setmana passada debutá la notable companyia que dirigeix D. Artur Parera, obtenint bona acollida. En aquesta funció s' hi representá la pessa *L'hereu Pruna*.

TARRASSA.—L' Ateneo tarra-sench ha demostrat poch acert ab la organissació de la funció que dedicá al eminent dramaturg Frederich Soler.

Comensá, siguent l' assumpto com era, purament catalá, per redactar lo programa en castellá; luego, com á obra principal s' escullí *Lo Cantador*, qu' encare que enclou gran número de bellesas cómicas, á més d' estar poch apropiada al acte, ja sab tothom que aquella obra es ab la col·laboració de altre reputat autor (cosa que 's van cuidar molt bé de callar). També han demostrat poch tacto ab la forma que 's repartiren las invitacions, ja que deixaren d' entregarne á personas molt indicadas al objecte. ¡Potser varen comprendre que ab aquell discurs castellá que aburrí á la concurrència, ja n' hi havia prou!

Tocant á la representació, fou un desastre. Allí no hi havia ordre ni respecte, per lo que val més no ocuparsen.

Acabá ab la preciosa comedia de 'n Frederich Soler, y que acaba de donar en lo folletí *LO TEATRO REGIONAL*, *Lo ret de la Sila*.—R. Ll.

SITJES.—En l' elegant teatro del Prado Suburense se va celebrar diumenge 27 del passat una gran funció extraordinaria, posantse en escena las preciosas comedias *Un vagó* y *Cura de moro*, essent desempenyadas admirablement per la senyora Santana y los senyors Bortés, Utrillo, Rusñol, Diaz, Marsal, Magriñá, Masó y Amor.

Lo clou de la festa sigué lo concert que donaren los eminents germans Fontova, essent aplaudits ab entusiasmisme en totas las pessas que tocaren, especialment en una «Balada Polaca» y en la «Rapsodia Húngara».

La concurrència numerosíssima y distinguida produhía brillant efecte.

Un aplauso als organissadors de dita funció.—R. F.

Novas

Ab lo constant desitj d' oferir á nostres lectors y colleccionistas las més xamosas flors del teatro de nostra terra, pera que puguin aixís reunir una Biblioteca sens igual en lo seu género, tenim la satisfacció de anunciarlos que pera tal objecte havém fet acopi de lo bó y millor, lo qual anirá surtint successivament ab l' aplauso segur dels bons aficionats á nostra literatura patria.

Avuy acaba la preciosa comedia *Las tres alegrías*, en lo número vinent anirá complerta la popularíssima joguina de Campmany *¡Dorm!* y en lo número següent comensará la clássica y bellísima obreta *Setze jutjes*, de quina popularitat sería ociós anyadirhi cap paraula.

Com ja havém dit, proporcionarem abundants sorpresas com las avuy anunciadas, gracias degudas á la galanteria y bon desitj en secundar nostres propósitos, que havém trovat en tots los dignes possehedors avuy dia, de las corresponents propietats de las millors obras agotadas de nostre teatro regional.

Se 'ns diu que un conegut autor té acabada la traducció al catalá del últim drama de Ibsen *El noy Eyolf*, al objecte de que pugui estrenarse en un dels nostres teatros durant la vinent temporada d' hivern próxim.

Dissapte passat, la humorística societat «Niu Guer-rer» va celebrar la gran festa del *vernissatge* de sa famosa exposició de pintura y escultura. Aquest acte oferí atractiu de primer ordre en lo terreno del bon humor, y que sempre recordarem ab gust tots quants tinguerem la sort de mereixer la distinció d' invitats per la filantrópica societat.

Se convocá allí á la premsa y expositors, y després de una overtura ab tota forma, en la que ab molta noblesa y lluhint hàbits á propósit, s' oferí la casa als invitats.

Després s' escampá tothom per las salas á contemplar aquella profusió d' art, gust y bon humor, del que 'ns pensém ocupantsen detingudament en un dels números vinents. Al poch rato prengué tothom assiento y 's serví un abundant ressopó que s' aná depatxant rápida y alegrement, cosas molt naturals tractantse de gent del art.

Se pronunciaren entusiasmistas brindis, se donaren vivas y prodigaren grans aplausos.

Tot aixó amenisat per las alegres notas de una música de regiment.

Aixís quedá inaugurada la Exposició Humorística de Bellas Arts, que tot Barcelona visitarà durant lo temps qu' estigui overta.

Ha quedat definitivament contractat per la empresa del teatro Romea, pera la vinent temporada, lo celebrat primer actor y director senyor Borrás.

Dissapte passat en lo Jardí Espanyol va donarse la primera representació de la comedia en un acte *La japonesa*, la que la empresa se prengué molt interés en anunciarnos qu' era un dels últims éxits grans de Madrid, sense tenir en compte que aixó no es cap reco-

mendació bona pera 'l públich barceloní, ja que sapigut es que per regla general y per motius encara desconeguts, escassas vegadas coincideixen abdúas opinions de dits públichs. Aixís mateix ha succehit ab la present, ja que aquí obtingué un fracás.

Lo llibre, deixant apart lo poch acert del final, no es pas despreciable y conté bona cosa d' acudits ben trovats. La música es molt inferior, no tenint en son abono res que la recomani.

Hem rebut un exemplar de la comedia en un acte *Colls y Punys*, original dels Srs. Molgosa y Verdú.

Remerciém l' envió.

Lo reputat autor D. Angel Guimerá está acabant lo nou drama *La festa del blat*, que s' estrenarà l' hivern vinent en lo teatro Novetats d' aquesta ciutat, alhora que 'n lo teatro de la Comedia de Madrid, traduït per l' eminent Echegaray.

Ha sigut molt ben rebuda en lo teatro Granvía la nova obra *Perfiles matemáticos*, que té novetat y está desarrollada ab bon gust y acert.

Aixís mateix ho ha sigut la que du per títol *El diablo rojo*, escrita baix lo mateix llibre de la ópera *Fra-diavolo*.

També continua representantse ab aplauso en aquest teatro la sarsueleta *Señoritas toreras*.

Al Tivoli s' han donat ab molt éxit representacions de la bonica sarsuela antiga *Los madgyares*.

Segueixen los ensaigos de *La Dolores*.

Al Circo Ecuestre próximament debutarà la célebre artista Geraldine, la que tant per sa bellesa esculptural com per la seguretat de sos treballs d' equilibri, ha sapigut conquistar-se gran renom per tot Europa.

Monólech d' un empressari, «Sátira teatral», es lo títol de un capritxo escénich que acaba de publicarse, original del conegut poeta D. Joseph Aladern. Aquest treball es en vers, pot representarse y l' autor cedeix los drets que 'n tal concepte li corresponguin.

Per l' assumpto qu' enclou y la claretat ab qu' exposa 'ls seus pensaments, no es aventurat assegurar que aquesta obreta cridarà molt l' atenció dels que se ocupan ab certa preferencia de la vida teatral catalana.

La companyia Tomba ha sigut rebuda en lo teatro Novetats ab la mateixa acceptació de costúm.

Es esperat ab desitj vagi representantse tot lo més important del repertori cómic, ja que aquest es lo que ofereix més novetat pel nostre públich.

Ha comensat á donar explicacions molt detalladas de la situació en que 's troba l' ilustre poeta Jascinto Verdagner. Lo que ha anat exposant es de tal gravetat, que verdaderament los que poden y deuen, es hora que fassin algo pera qui tan digne d' atenció s' ha fet mereixedor.

Estém á la mira de tot lo que 'n resulti, ja que 's tracta de una gloria de nostras lletas.

Havém tingut ocasió de provar els licors Anís, Anisette y Cognac, fabricats pe 'ls senyors A. Bestard y fills, de «Santa Maria» (Mallorca), y els recomaném al públich de bon gust, puig podém afirmar que son de classe superior, especialment lo Anís, marca del «Ti-

gre», que per son exquisit gust y per estar elaborat tot ab materials de primera classe, se fa digne dels més grans elogis.

Pera pedidos dirigir-se al carrer de Gerona, 37, baixos, ó á D. Baldomero Rius, Diluvi, 3, Gracia.

Al Jardí Espanyol s' anuncia per avuy l' estreno de la sarsuela en un acte *En l' aplech de Sant Medí*.

Cul de sach

Entre un autor novell y un empressari de un teatro de mala mort.

—¿Que ja ha llegit l' obra?

—Sí, pero no podrá ferse porque segons m' ha dit un amich, es un plagi fet á Calderón.

—Home, en tot cas deu ser ell qui me l' ha afanada á mí.

—Bueno, ja li preguntaré.—X.

Esclats

¿Per qué no 'm vols mon amor?

¿Per qué no 'm vols gaya nina?

No sé perque lo meu cor
lo fas servir de juguina.

* *

En lo meu poblet
avuy fan la festa
no hi vull pas anar
lo cor tinch en pena.
La que aymava jo,
gaya y encissera,
per altre donzell
lo seu cor batega.
Per ço no aniré
aquest any á festa.

* *

Ja ho sé 'l qu' has dit avuy á tas companyas
mon dolç amor;
que tú no 'm vols á mí; per aixó peno,
y ploro sol.

* *

De las flors del meu jardí
las que 'm plahuen més á mí
son las rosetas;
perque son ençes color,
me pinta bé la rojor
de tas galtetás.

* *

La pubilleta dels Oms
ahir matí la casavan;
en tant que un pobre minyó
fora del temple plorava.

* *

—A la font no hi vull anar
quan l' oració n' ha tocada,
que hi sol havé un bordegás
que 'm diu ¡ay! unas paraulas...
com que jo no las entench,
no m' agrada d' escoltarlas.
—Filleta no hi vagis, no,
creune lo que 't diu ta mare.

* *

Diu que demá á trench d' auba
te n' entras al convent;
si no 'ts esposa meva
al menys sigaho de Déu.
Més val que sías monja
no pas d' altre donzell.

* *

Temps ha que 'l cor tinch malalt
y no 'n trovo medicina,
bella nina me 'l fletxá
al tornar-ne de la fira.

ASSUMPTA DE VALLORS.

Epígramas

I

¡Val molt més ser pres de moros
 que tení un joch tant estrany;
 desde que dona en Campmany
 que m' está tocant l' as d' oros,
 fent que 'm vingui ab gran afany!

II

L' Antonet, qu' era un marxant
 molt trempat, trová d' en Pí
 la noya, y al punt l' atura
 casi frente d' un pedris,
 dihentli:—Si algo 't falta, Pepa,
 tot m' ho pots comprá á 'n á mi;
 tot ho porto fort y bó
 y hasta pots estrená un fil.

III

La Rosó te una petaca
 que, segons crech, va trovarla,
 y are diu que, quan se casi,
 l' home seu podrà estrenarla.

ABELARDO COMA.

BROMAS D' ESTIU

—¡Alto! si no vol mori

tindrà de ventarse així.

Enigmas

Xarada

¡En l' escut de quatre barras
 quant m' apena veurerhi doll!...
 Eminents, bons compatricis
 que ab *prima* vera, ab amor,
 estimant á Catalunya
 qu' es ab goig lo seu bressol,
 fins á lletras castellanas
tersa mort porta condol,
 que ab *tot* d' uns fills envejosa
 de sas vidas pará l' vol...
 Ixart, Coroleu insignes
 qu' heu joyat nostre penó,
 ja sols ab ànima trista
 llaviejarém vostres noms...
 cercant orgull quant Castella
 s' entristeixi ab vostre mort...
Dos hi fá; si mils de llabis
 vostres noms han dit ab goig
 y vostre crudel sort fera
 ha estroncat los justos llors,
 no hi há ingrats á Catalunya,
 guardarém etern recort
 d' aquets fills que tant *ters* ploma
 ha enriqueit nostre penó.

SISQUET DEL FULL.

Endevinalla

Ab tot y no ser persona,
 brassos y camas jo tinch;
 pro no vull que á terra 'm toquias
 quan ne vagi pel camí.
 Tinch mes forsa jo tot sol
 que tres camálchs units;
 y ademés, soch tant senyor,
 que dos lacayos, per mí,
 vull sempre, vagi allá 'hont vagi,
 per estarne mes ben servit.
 Y perque mes m' endavinis,
 un' altre cosa 't vull dir,
 y eixa es, que d' un picador
 de toros, que encara viu,
 lo nom porto... ¡Y are, busca...
 que prou y massa ja he dit!

SILVESTRE XATO.

Tarjeta

D. ROSA CEPELLA

LLORET

Formar ab aquestas lletras lo títul d' una comedia catalana.

Las soluciones en lo próximo número

* * *

Soluciones dels insertats en lo número 182

XARADA.—Re-cord-an-sa.

AVÍS.—Tots aquells que desitjin tenir enquader-
 nat l' exemplar de la comedia *Las tres alegrías*,
 poden passar á verificar lo cambi ab las condi-
 cions de costum.—Preu 10 céntims.